

Віктор ЮЩЕНКО
(м. Київ)

“У МОЇЙ ДОЛОНІ – КОЛОСОК ПШЕНИЦІ”

Дорогий Український народі!

У моїй долоні – колосок пшениці.

Якби я міг простягти цей колосок маленькому хлопчику, який помер від голоду 33-го року біля поля у селі Крути на Чернігівщині. Маленькій дівчинці в селі Віленька на Житомирщині. Жінці в селі Красногірка на Одещині. Чоловікові в селі Теплівка на Полтавщині.

До болю і до щему в серці я хотів би цей колосок подати і своєму дідові Іванові, який помер від великого голоду разом зі своєю великою родиною в 1932 році.

Я хотів би цей колосок передати в сотні, в тисячі містечок і сіл України. На Київщині, на Донеччині, на Черкащині, на Миколаївщині й на Кубані. Якби я міг через десятиліття простягти ці зерна селам – Лютеську на Харківщині, Косенкам на Сумщині, Зайцівці на Луганщині – селам, у яких люди вимерли майже до одного. Вони гинули. 17 людей щохвилини. Тисячу щогодини. 25 тисяч щодоби.

Такі жнива збирав великий голод в Україні. На запитання, що ж голодомор, моя відповідь: це є геноцид.

Я не знаю, якою могла б стати Україна, – та Україна, де вони б залишилися жити.

Я знаю, якою вона є сьогодні.

І я знаю, якою вона може стати, якщо забуде невинно загиблі душі своїх дітей. За дрібністю своєю, за своєю упослідженістю така країна неминуче продасть свою душу, свою мову і свою пам'ять. Вона перетвориться на безлику територію з безликим і неживим народом.

Ті, хто сьогодні заперечує голодомор, глибоко і переконано ненавидять Україну. Ненавидять нас, наш дух, наше майбутнє. Вони заперечують не історію. Вони заперечують Українську державність.

Від імені Українського народу я стверджую:

Жертви голодомору мають бути вшановані як мученики однієї з найбільших катастроф в історії людства.

Я не прошу, я вимагаю від Українського парламенту визнати голодомор актом геноциду нашої нації. Це обов'язок Верховної Ради. Неминуча вимога історії. Така сама, як Акт проголошення Української незалежності. Звільність себе від страху і неправди.

Історія вже винесла вирок убивцям, які планували і вчинили голод. Це – тоталітарна комуністична сталінська система, яка не має національних ознак. Бо національність – це людське. Смерть через голод і винищення є супроти людського.

Геноцид – це цілеспрямоване знищення народу або його частини. Міжнарод-

на Конференція ООН від 1948 року визначає геноцид як дії, скоєні з наміром знищити, цілком чи частково, яку-небудь національну, етнічну, расову чи релігійну групу – через убивство або через навмисне створення таких умов, які ведуть до знищення.

А зараз я зачитую лист Сталіна до свого політичного побратима в Україні Кагановича в 1932 р.:

“Самое главное сейчас – Украина. Дела на Украине из рук вон плохи... в двух областях Украины (кажется, в Киевской и Днепропетровской) около 50 райкомов высказались против плана хлебозаготовок, признав его нереальным... Если не возьмемся теперь же за выправление положения на Украине, Украину можем потерять”.

І взялися. Терор був проведений проти всього українського. Під розстріл повели українську інтелігенцію, священиків, кожного активного носія української свідомості. Ця дія була цілком свідомою.

У ті часи учні Михайла Грушевського передавали йому: “В Україні панує справжній голод... Це політика, спрямована на те, щоб остаточно зламати українську націю як єдину національну силу, здатну на серйозний опір... Одні вимруть, інші розсіються безконечними просторами Росії...” Ці слова передав агент ГПУ, який стежив за Грушевським і за його соратниками.

Територію України й Кубані оточать збройними загонами для блокування в'їзду по хліб. Життя стане несуттєвим. Запанує в Україні смерть.

Вдумайтеся! За підрахунками істориків, середня очікувана тривалість життя чоловіків в Україні в 1933 році склала 7 років, жінок – 10 років. Що це є? Це є справжній геноцид.

У серпні 1932 року було запроваджено заборону торгівлі, щоб не дозволити селянам купувати хліб чи продавати. Його треба було тільки задарма здавати державі.

Восени 1932 року влада почала цілковите вилучення продовольства у “боржників” за завищеними планами хлібозаготівлі. А боржниками вважалися всі. Це і є геноцид.

Після постанови Центрального комітету Комуністичної партії України було масово застосовано режим “чорних дощок” – режим, за яким повністю ізолювали села, райони, господарства, вивозили з них продовольчі товари і запаси насіння. Таких районів в Україні було 82. Занесення на “чорну дошку” було рівнозначне смертному вироку. Це і є геноцид.

Так само, як це робилося в єврейських гетто і нацистських концтаборах.

Злочин голодомору прямо проклав шлях до злочинів Другої світової війни, і в своїй диявольській суті – до злочину голокосту.

Мені важко продовжувати цей ряд злочинів, але суть на сьогодні одна. Попри все Україна є, і Україна жива.

Ми несемо пам'ять про пережитий біль як засторогу злочинам проти людства і проти людяності. Ми розраховуємо на світове розуміння і підтримку в цьому питанні.

Сьогодні – з Михайлівського майдану в центрі Києва – я насамперед закликаю Російську Федерацію стати поруч із нами і через державне вшанування голодомору продемонструвати високий, належний Російському народові приклад

людського співпереживання.

До цього я закликаю кожну націю, яка постраждала від комуністичного режиму. Ми спільно були заручниками й жертвами минулого зла і повинні спільно від нього очиститися.

Я висловлюю вдячність усім державам, які законодавчо й політично визнали Голодомор актом геноциду проти українства. І вірю, що у 75-ту річницю трагедії це одностайно здійснить Організація Об'єднаних Націй.

Я глибоко вірю в це, бо глибоко вірю у справедливість.

Мене обпікає цей колосок пшениці. Крізь час я відчуваю, як тягнуться до нього душі наших братів і сестер. Я відчуваю тепло цього доторку.

Не бійтесь. Вже нічого не бійтесь. За вами, убієнними в голодоморах, сьогодні постав увесь ваш народ і ваша держава.

Ми зупиняємо час на мить.

І в цю мить вас слухає Господь.

25 листопада 2006 р.

З сайту Президента України.

Слово Просвіти. – 2006. – 30 листопада – 6 грудня.